Unionsupplösning 1905 med Norge

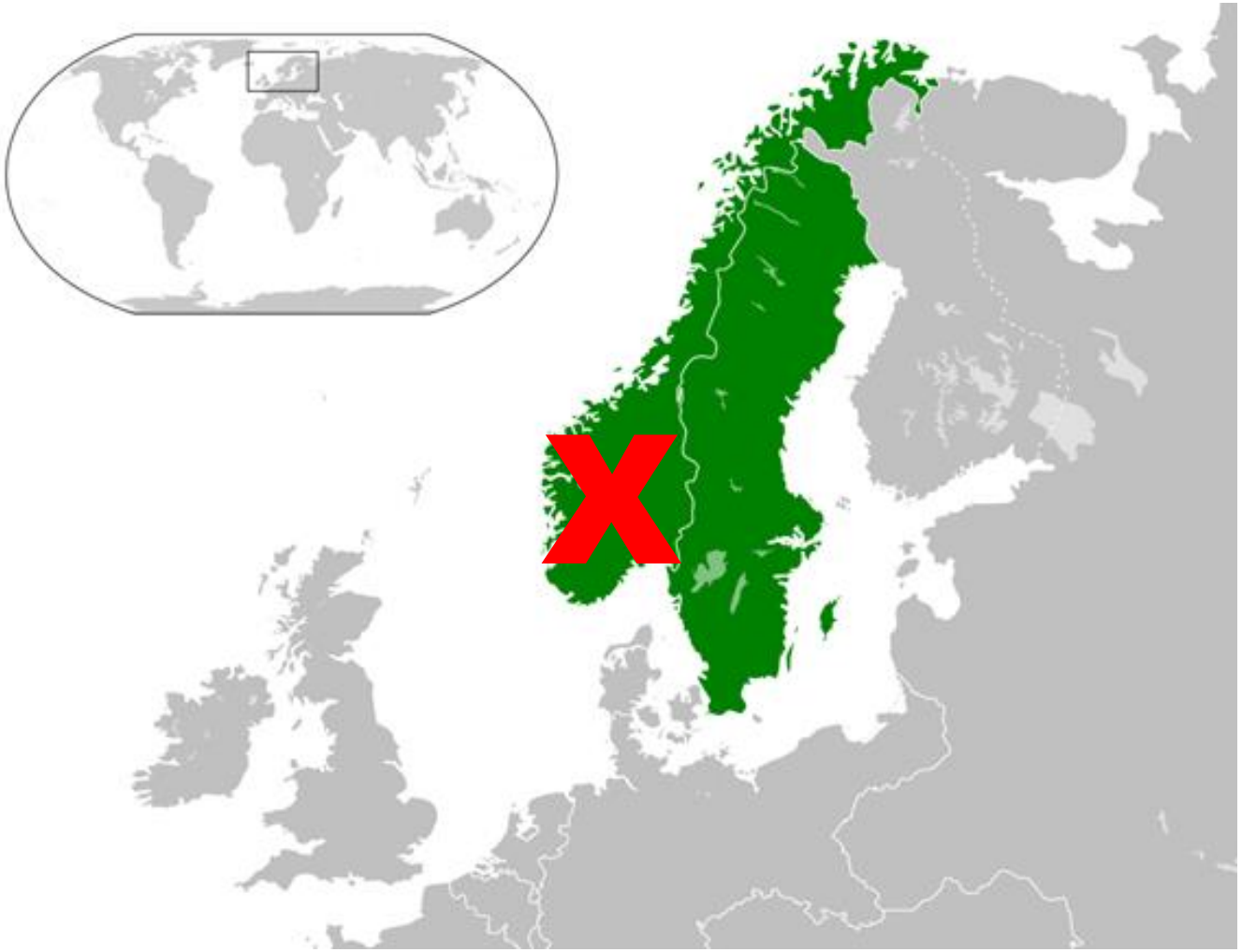

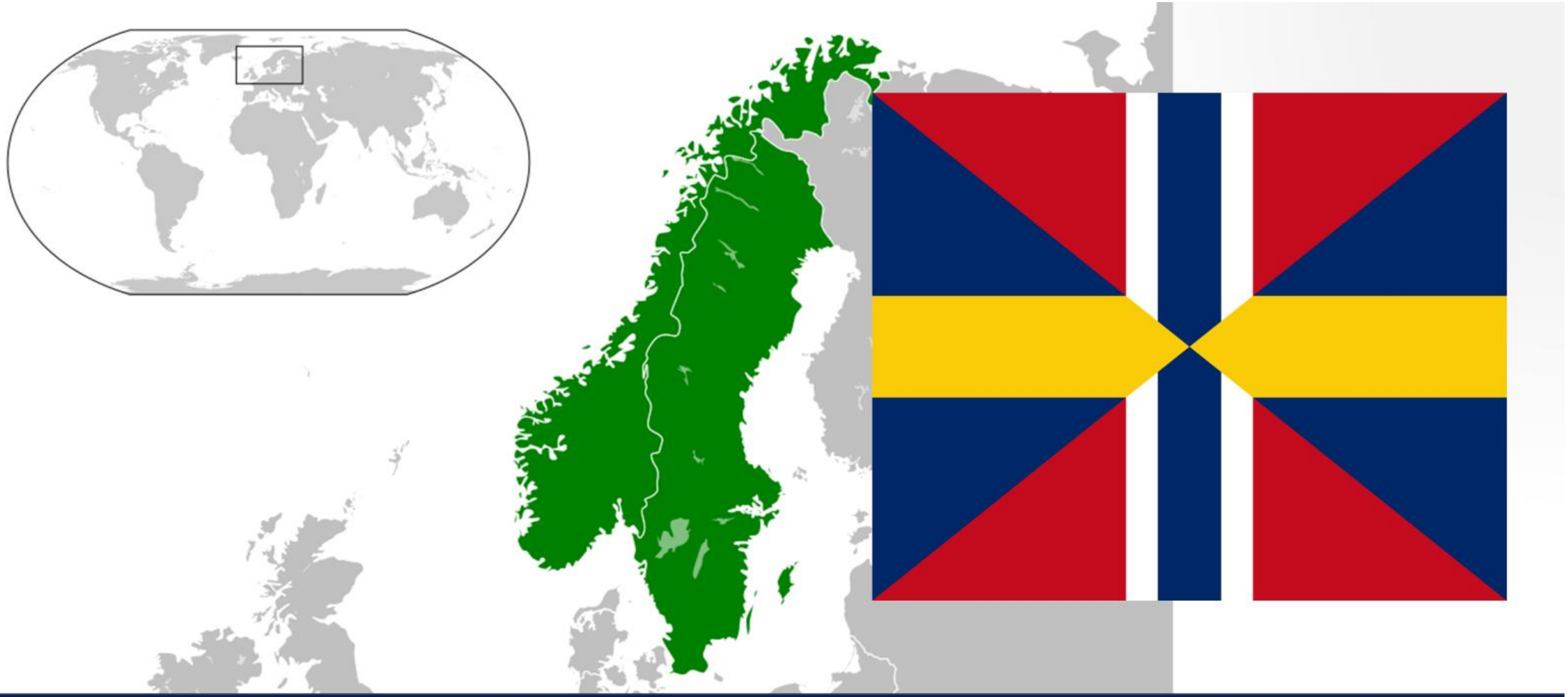

Svensk-norska unionen (formellt Förenade Konungarikena Sverige och Norge eller ibland endast Sverige och Norge) var en statsrättslig förening mellan kungarikena Sverige och Norge under perioden 1814–1905. Unionen uppstod ur Kielfreden den 14 januari

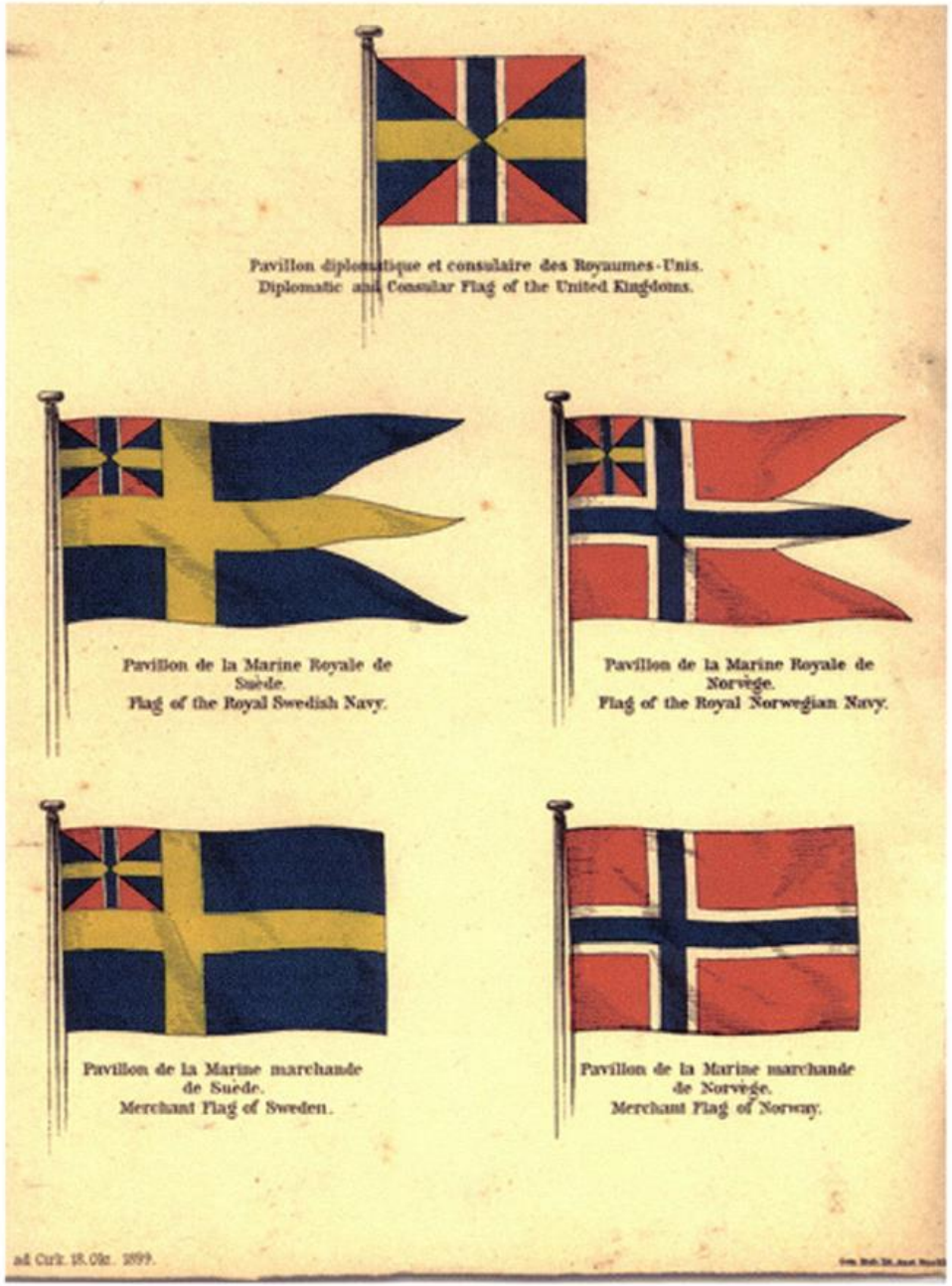

Unionen Sverige & Norge

Unionsupplösningen mellan Sverige och Norge ägde rum år 1905 när tudelningen av personalunionen Förenade Konungarikena Sverige och Norge proklamerades av Norge den 7 juni, föredrogs av en överväldigande majoritet i en norsk folkomröstning den 13 augusti och accepterades av Sverige den 26 oktober.

Sveriges och Norges flaggor efter att unionsmärket togs bort från norska flaggan 1899. Cirkulär från Kongl. Utrikesdepartementet 18 oktober 1899.

Hej då Norge, ni får väl som ni vill!

1905 den 7 juni: Det norska stortinget deklarerar ensidigt en upplösning av unionen mellan Sverige och Norge. Sedan 1890-talet har den så kallade konsulatsfrågan varit en stridsfråga mellan de båda länderna (Norge har krävt att få ha egna, norska konsulat i utlandet, vilket Sverige har motsatt sig, då man inom unionen vill ha gemensamma konsulat). Den 27 maj har stortinget till kung Oscar II skickat ett lagförslag om ett eget norskt konsulatsväsende, vilket kungen vägrar godkänna. Den norska regeringen har då lämnat in sin avskedsansökan, vilken kungen dock också vägrar godkänna, eftersom han inte kan utnämna någon ny norsk regering (eftersom inga norska riksdagsledamöter vill ingå i en sådan). Då kungen inte kan utnämna någon ny norsk regering anser stortinget att kungen inte längre kan fullgöra sina skyldigheter som norsk kung och att den norska kungamakten därför har upphört att fungera, vilket leder till att man därför säger upp unionen med Sverige. Svenska tidningar talar om att Norge har gjort revolution och ett krig mellan Sverige och Norge verkar nära förestående. Emellertid möts svenska och norska delegater för förhandlingar i Karlstad i september och unionen upplöses formellt på fredlig väg den 26 oktober.

Oscar II vägrade att tillmötesgå de norska kraven på ett konsulatväsende, vilket ledde till hårda motsättningar och regeringskriser i Norge. 1905 beslöt Stortinget enhälligt att skapa ett norskt konsulatväsende, vilket kungen återigen vägrade att sanktionera.

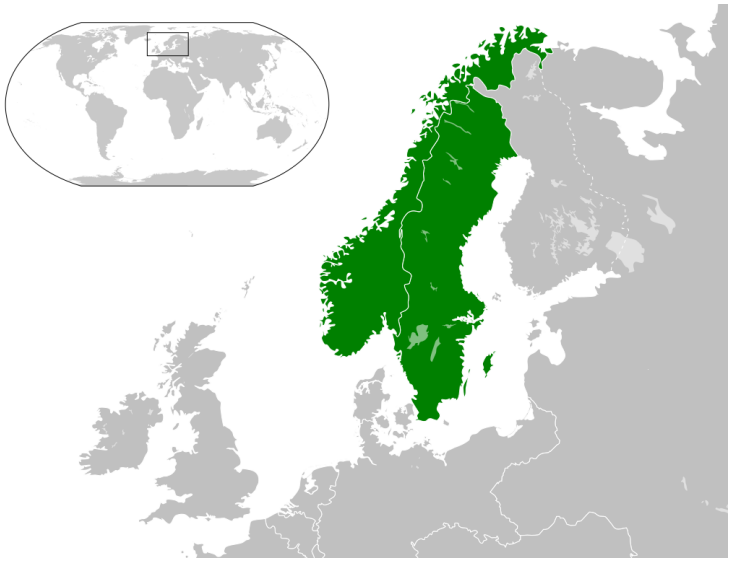

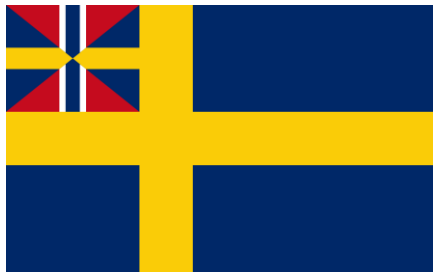

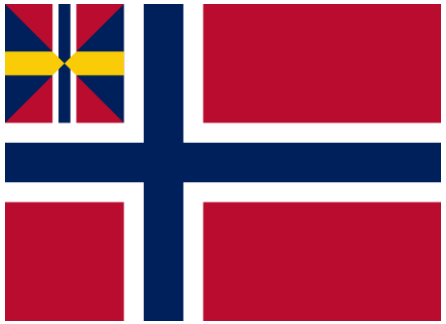

Svensk-norska unionen, formellt Förenade Konungarikena Sverige och Norge (norska: De forenede Kongeriger Norge og Sverige) eller ibland endast Sverige och Norge, var en statsrättslig förening mellan kungarikena Sverige och Norge under perioden 1814–1905. Unionen uppstod ur Kielfreden den 14 januari 1814 och den följande konventionen i Moss och stadfästes genom en revision av den norska grundlagen den 4 november 1814 och genom riksakten 1815.

Som sammanfattning kan man säga att den svensk-norska unionen inte upphörde på grund av att det fanns någon egentlig fiendskap mellan de båda nationerna, utan för att den grund unionen var byggd på hade blivit föråldrad under 1800-talets andra hälft. Statsmän från både Norge och Sverige var medvetna om att en ny tid hade kommit och unionen lades därför ned. I stället knöt man starka politiska och infrastrukturella band nationerna emellan, vilka resulterade i det mycket nära och fredliga samarbete som råder idag.

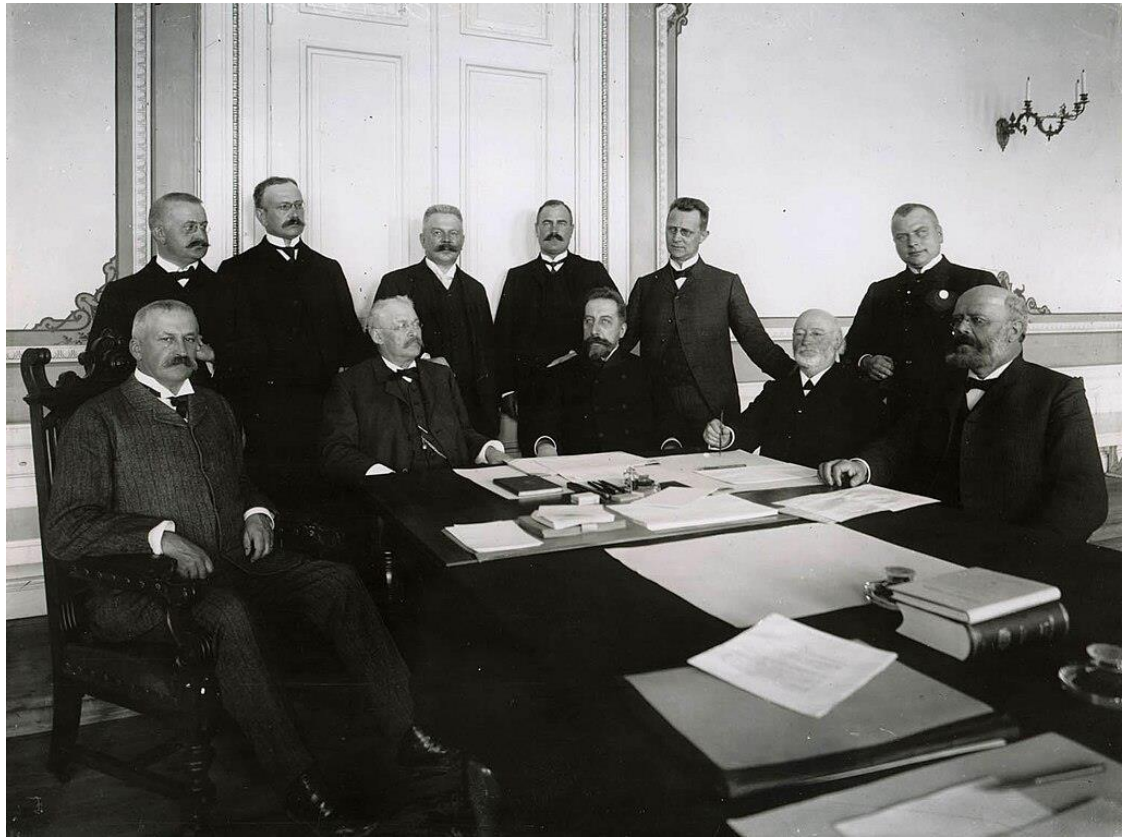

Karlstadskonferensen var de förhandlingar som hölls i Karlstad mellan Sverige och Norge 31 augusti till 23 september 1905 i samband med unionsupplösningen.

Förhandlingarna grundade sig på de svenska kraven på en ordnad avveckling av unionen och resulterade i Karlstadskonventionerna där Sverige erkände Norges självständighet och villkoren reglerades. Bland annat skulle de norska gränsbefästningarna rivas, samernas rätt till renbete i Norge bekräftas och reglering av utnyttjandet av gemensamma vattendrag etc och kommande tvister skulle lösas av Internationella domstolen i Haag.

Då Sverige hade erkänt unionens upplösning och Norges oavhängighet den 26 oktober, kunde den norska regeringen efter hand öppet förhandla med den danske prins Carl om att överta tronen. Prinsen krävde emellertid att en folkomröstning

Kung Håkon VII (tidigare prins Carl av Danmark) ankommer till Norge med kronprins Olav (tidigare prins Alexander) på armen. Statsminister Christian Michelsen önskar välkommen till Norge.

1814

1905

Was a personal union of the separate kingdoms of **Sweden** and Norway under a common monarch and common foreign policy that **lasted from 1814 until its peaceful dissolution in 1905.**

1814
Treaty of Kiel

Union 1814 - 1905

On 7 January, on the verge of being overrun by Swedish, Russian, and German troops under the command of the elected crown prince of Sweden, King Frederick VI of Denmark (and of Norway) agreed to cede Norway to the King of Sweden in order to stave off an occupation of Jutland.

The new king never set foot in his Norwegian kingdom, but his adopted heir Charles John arrived in Christiania on November 18, 1814. In his meeting with the Storting, he accepted the election and swore to uphold the constitution on behalf of the king.

Between the kingdoms of Norway and Sweden under the House of Bernadotte, was set in motion by a resolution of the Norwegian Parliament (the Storting) on 7 June 1905. Following some months of tension and fear of war between the neighboring kingdoms (then in personal union) – and a Norwegian plebiscite held on 13 August which overwhelmingly backed dissolution – negotiations between the two governments led to Sweden's recognition of Norway as **an independent constitutional monarchy on 26 October 1905**. On that date, King Oscar II renounced his claim to the Norwegian throne, effectively dissolving the United Kingdoms of Sweden and Norway, and this event was swiftly followed, on 18 November, by the accession to the Norwegian throne of Prince Carl of Denmark, taking the name of Haakon VII.

Fälttåget mot Norge var ett kort krig som utkämpades på grund av Norges krav på självständighet i strid mot den union som Danmark och Sverige enats om i freden i Kiel 1814.

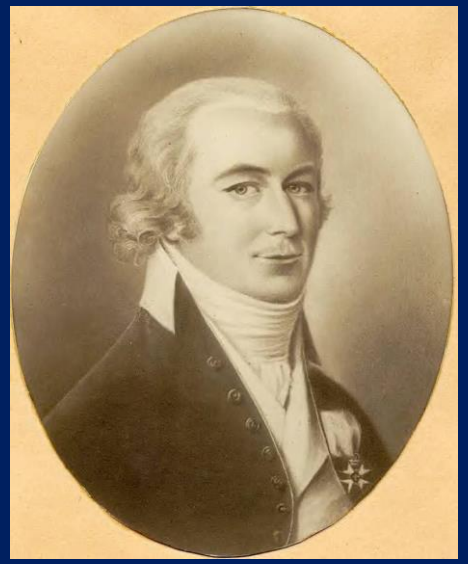

Lista över slag under fälttåget mot Norge			
Namn	Datum	Plats	Resultat
Invasionen av Hvaleröarna	29 juli 1814	Hvaleröarna, Norge	Svensk seger
Slaget vid Idd	31 juli 1814	Idd, Norge	Svensk seger
Erövringen av Fredrikstad	1 augusti – 4 augusti 1814	Fredrikstad, Norge	Svensk seger
Slaget vid Tosekilen	1 augusti 1814	Lier, Norge	Oavgjort
Slaget vid Veden	1 augusti 1814	Tistedalen, Norge	Svensk seger
Slaget vid Lier	2 augusti 1814	Lier, Norge	Norsk seger
Slaget vid Ingedal	3 augusti 1814	Ingedal, Norge	Svensk seger
Slaget vid Kragerö	3 augusti 1814	Kragerö, Norge	Svensk seger
Slaget vid Matrand	5 augusti 1814	Matrand, Norge	Norsk seger
Slaget vid Skotterud	5 augusti 1814	Matrand, Norge	Norsk seger
Slaget vid Rakkestad	6 augusti 1814	Rakkestad, Norge	Svensk seger
Slaget vid Trönborg	7 augusti 1814	Tönsberg, Norge	Svensk seger
Slaget vid Glemminge	8 augusti 1814	Glemminge, Norge	Svensk seger
Slaget vid Tune	8 augusti 1814	Tune, Norge	Svensk seger
Slaget vid Langnes skans	9 augusti 1814	Langnes, Norge	Norsk seger
Slaget vid Isebro	10 augusti 1814	Isebro, Norge	Svensk seger
Slaget vid Trögstad	11 augusti 1814	Trögstad, Norge	Svensk seger
Slaget vid Kjølbergs bro	14 augusti 1814	Kjølberg herrgård, Norge	Svensk seger

Fälttåget mot Norge

Fredsavtalet, konventionen i Moss, undertecknades den 14 augusti 1814 och var i praktiken ett eldupphöravtal mellan den svenska kungen och det norska Stortinget. Konventionen blev grunden för unionen mellan Sverige och Norge som varade tills Norge förklarade sig självständigt år 1905.

Styrka Sverige	Styrka Norge
42 000 man	32 000 man

400 döda och sårade per land
300 tillfångatagna per land

Efter Napoleonkrigen befann sig Danmark-Norge på förlorarnas sida. Vid freden i Kiel, som undertecknades den 14 januari 1814, tillföll Norge kungen av Sverige. I ett försök att påverka sitt öde samlade norrmännen en konstitutionell församling vid Eidsvoll och undertecknade Norges konstitution den 17 maj 1814. Danmark-Norges kronprins, Kristian Frederik, valdes vid samma tillfälle till kung. Han erkändes dock aldrig av något annat land som kung av Norge.
Den svenska kungen Karl XIII förkastade tanken på ett självständigt Norge och drog den 26 juli[1] samma år ut på ett fälttåg mot Norge.
Den svenska armén var numerärt överlägsen, bättre utrustad och utbildad. Den leddes även av en av Napoleons före detta främsta generaler, den nyutnämnde svenske kronprinsen Karl Johan – som nu kämpade för koalitionen mot Napoleon.

De norska soldaterna var nästan oövade och illa utrustade då medel till krig saknades. Organisation och ledning var också underhaltiga. Befälet i allmänhet saknade den erfarenhet av den moderna krigskonsten som den svenska officerskåren på senare år förvärvat sig. Kristian Fredrik bedyrade i ett förtroligt brev till sin vän Carsten Anker, ägaren av Eidsvolls herrgård, att hans egna generaler "aldrig läto honom höra annat än berättelser om fiendens överlägsna styrka och om hur omöjligt det var att göra honom motstånd". Han påstod också att armén saknade disciplin, och att soldaterna knotat över de långa marscherna och vägrat att bära sina tornistrar.

Samtidigt gick en mindre styrka in i Norge från Värmland men efter att ha förlorat slagen i Lier och Matrand tvingades den retirera till Sverige. Sammandrabbningen vid Matrand var den blodigaste under hela kriget.

Svenskarna ryckte därefter fram mot den norska huvudstaden Kristiania men vid Langnes skans hade norrmännen en försvarslinje som stod emot svenskarnas attacker. Svenskarna försökte gå runt norrmännens försvarslinje, och sista striden ägde rum vid Kjølbergs bro 14 augusti 1814 där svenskarna segrade. Då norrmännen insåg att svenskarna hade fri väg till huvudstaden ingick de vapenvila och började förhandla.

Karl Johan erbjöd underhandling. Den svenske general som framförde anbudet till Kristian Fredrik tillade dock varnande: "Vad vi bjuda i dag, bjuda vi ej i morgon, än mindre i övermorgon. Armén önskar ej något stillestånd, men kronprinsen vill i det längsta skona ett folk, varöver han en dag skall regera."
En vapenvila slöts den 14 augusti 1814 i Moss. Avtalet ingicks mellan Karl Johan, på den svenska kungens vägnar, och det norska Stortinget.

Invasionen av Hvaleröarna

Invasionen av Hvaleröarna var en svensk militär invasion av den norska skärgården under fälttåget mot Norge 1814. Invasionen blev fördröjd på grund av dåligt väder vilket gjorde att den norska flottan och armén kunde evakuera öarna. Bara några få strider uppkom då norrmännen skulle försena svenskarna så att civila skulle hinna fly. Bara tre svenskar dog och troligen inga norrmän.

Slaget vid Idd

Slaget vid Idd var ett slag under fälttåget mot Norge. Slaget stod mellan svenska och norska styrkor den 31 juli 1814 vid Idd.

Under fälttåget mot Norge avancerade två svenska kårer från Bohuslän den 30 juli och marscherade följande datum mot Bö. Den Andra kårens avantgarde under befäl av Carl Joakim von Düben avgick från Prestebakke och mötte vid Aarebakke och Lundene mindre norska avdelningar, som slog tillbaka vad de inledningsvis antog var svenska rekognoseringsavdelningar. Efter att de insåg att det var det svenska avantgardet drog de sig tillbaka och samlades vid Idd under befäl av kapten Johan Henrik Spørck.
Klockan 17:00 anföll det svenska avantgardet den norska avdelningen. Kapten Spørck skrev att de "mottog fienden med liflig gevärseld", vilket under en kort stund bromsade det svenska anfallet. Den svenska avdelningens överlägsenhet blev dock snart svår för det norska försvaret att motstå och efter att fler svenska soldater avancerade över Bö beordrade kapten Spørck en reträtt. Den norska avdelningen retirerade norrut till Veden, vid Tistedalen, där ännu ett svenskt anfall ägde rum nästa dag.

Erövringen av Fredrikstad

Erövringen av Fredrikstad var en strid mellan norska och svenska sjö- och landstridskrafter som skedde den 1–4 augusti 1814.

Den 3 augusti 1814 i gryningen satte Skärgårdsflottan iland 4000 soldater och 500 båtsmän på den östra och västra sidan av ön Kråkerøy utanför Fredrikstad. Ytterligare ca 1100 man landsattes på den södra sidan.
På Kråkerøy hade norrmännen 1 100 man, men de retirerade inför övermakten först till öns norra delar, och därifrån in till fästningsstaden Fredrikstad.
På nordsidan av Kråkerøy ligger fortet Isegran, som intogs av de svenska trupperna, som därefter kunde gruppera ett flertal kanoner och beskjuta själva staden.
Den norske kommendanten på fästningen, överstelöjtnant Nils Christian Frederik Hals, överlämnade fästningen och kapitulerade den 4 augusti 1814.

Slaget vid Lier (1814)

Slaget vid Lier under fälttåget mot Norge ägde rum den 2 augusti 1814. Slaget utkämpades vid gården Lier, söder om Kongsvinger, i östra Norge mellan en svensk kår under befäl av överste Carl Pontus Gahn och en norsk styrka under befäl av överstelöjtnant Andreas Samuel Krebs. Angreppet på Lier var resultatlöst och följdes av en norsk motoffensiv där svenskarnas återtåg utsattes för flera angrepp som slutade med ett blodigt slag vid Skotterud.

Försvaret av Kongsvinger fästning med omnejd leddes av överstelöjtnant Krebs. Under vintern 1813-14 hölls trots krigstillstånd flera festligheter mellan norska och svenska officerare, delvis för att försöka inhämta kunskaper om varandras militära hemligheter. Speciellt en löjtnant Bay förlagd på Magnor ska på Krebs inrådan ha agerat dubbelagent och gett svenskarna falska råd om hur Kongsvinger borde angripas. Den 19 maj svor Kongsvingers styrkor ny kungaed till Kung Christian Frederik. I juli var Norges södra armé fulltalig med totalt 22.000 man, varav 2.500 stod under Krebs. Den svenska hären bestod av ca. 45.000 man, varav ca. 2200-2400 man disponerades av Gahn vid Eda skans.

27 juli mottog Gahn ett brev från fältmarskalk von Essen som beordrade honom att överskrida gränsen "utan att blottställa sig för mycket" och hota Kongsvinger för att på så sätt tvinga norrmännen att överföra trupper från andra områden till Kongsvingers försvar. Gahn fick också order om att sprida ut falska rykten för att än mer försvåra Norges försvar under det svenska huvudangreppet genom Bohuslän.

På eftermiddagen 31 juli lämnade Gahn Eda och gick in i Norge längs huvudvägen med ca 2.000 man och 8 kanoner, provianterade för tre dagar och följda av en lätt tross. Mindre styrkor gick över gränsen västerut vid Krokfoss, och österut vid Utgardsjøen. Vid Magnor som passerades kl. 03:00 på morgonen 1 augusti delades huvudstyrkan upp i ytterligare mindre grupper för att bredda angreppsfronten. Motstånd möttes först vid Matrand där svenskarna efter mindre strider erövrade området runt kyrkan. Svenskarna slog läger med främre posteringar och fältvakter så långt upp som Malmer. Kl. 05:00 skriver Gahn i en rapport till von Essen "efter nödig hvila för trouppen efter en nog sträng fatigue i morgon söka vidare närma mig KongsWinger, med den försiktighet som den lila styrkan brigaden utgör emot fiendens mångdubbla, kan medgifva."

Slaget vid Skotterud
Dons trupper hade genomfört en forcerad march genom svår terräng och man hade dessutom valt att gå ännu närmare gränsen för att helt säkert fånga den svenska trossen. När stridslarmet från Matrand hördes gick Dons uttröttade trupper, varav flera fortfarande kom insläntrande från skogen, omedelbart till anfall i trossens flank och kunde lätt övermanna det svagt försvarade vagntåget. En improviserad försvarsställning byggdes av de erövrade vagnarna och en del av styrkan skickades norrut för att anfalla Gahns huvudstyrka.

Gahn hade informerats om angreppet på trossen och skickade trupper söderut. När Dons styrkor mötte dessa gick Krebs till fullt anfall från norr och väst.

Efter ca 1,5 timmes hårda strider var svenskarna nu omringade från tre håll och flera utbrytningsförsök hade motats tillbaka av de norska styrkorna. Eftersom svenskarna började få slut på ammunition gjordes nu utfall med bajonetter där man först röjt väg med druvhagel från kanonerna. Även dessa utbrytningsförsök misslyckades.

Till slut lyckades en bataljon från Västerbottens regemente under överstelöjtnant von Knorring bryta sig genom de norska linjerna och förena sig med resterna av trossen.

Gahn och huvuddelen av den svenska styrkan gjorde nu en lyckad utbrytning tillsammans med två kanoner under artillerichefen Kuylenstjerna. Kuylenstjerna red därefter ensam tillbaka genom de norska linjerna för att försöka rädda de två kvarvarande kanonerna. Tillsammans med de sist kvarvarande svenska trupperna lyckades han få med sig en av dem. Den sista kanonen erövrades av artillerisergeant Svend Larsen som senare blev huvudarsenalförvaltare vid Akershus.

Vid 11-tiden på förmiddagen upphörde striderna. Trupperna från Høland hann aldrig fram till striderna, men var bara en halvtimme sena.
Den svenska återmarchen skedde nu i stor oordning och flera svenska soldater omkom i drunkning under beskjutning när de försökte fly över Sigernessjön. Dock kunde inte de norska trupperna förfölja svenskarna i någon större utsträcknig på grund av utmattning efter den nattliga anmarchen.

Stridigheterna vid Skotterud hade varit mycket blodiga och nästan all ammunition hade använts. Vittnen till slaget kunde berätta att man kunde se kottar flyta i blodpölar.

Svenskarna hade totalt förlorat 17 officerare, 7 underofficerer och 313 meniga, av vilka 270 var fångar. Därutöver hade 100 hästar förlorats, varav 60 hade infångats av norrmännen.

De norska förlusterna uppges av Krebs vara 50 döda och 60 sårade, men de sårade kan ha uppgått til 90.

Matrand är en prästgård i Eidskog socken, Innlandet fylke, Norge, 24 kilometer från gränsen mellan Norge och Sverige och omkring 20 kilometer söder om Kongsvinger.

Slaget vid Matrand var det blodigaste slaget under fälttåget mot Norge som Sverige gjorde 1814.

Slaget vid Matrand utkämpades den 5 augusti 1814, och var en sammandrabbning vid Matrand mellan en norsk kår under överstelöjtnant Andreas Samuel Krebs och en svensk under generalmajor Karl Pontus Gahn av Colquhoun, som efter sitt misslyckade anfall på Lier under reträtt till Sverige stannat vid Matrand. Krebs hade emellertid sänt omkring 1 100 man till Skotterud, 5 km längre söderut, för att kringgå svenskarnas högra flygel och spärra återtåget för Gahn.

Denne lyckades dock med stora förluster att slå sig igenom de norska ställningarna och återkom till Sverige. Sammandrabbningen vid Matrand var den blodigaste under hela kriget; Gahn förlorade 17 officerare, 7 underofficerare och 312 man i stupade, sårade och fångar; norrmännen respektive 50 döda och 126 sårade.

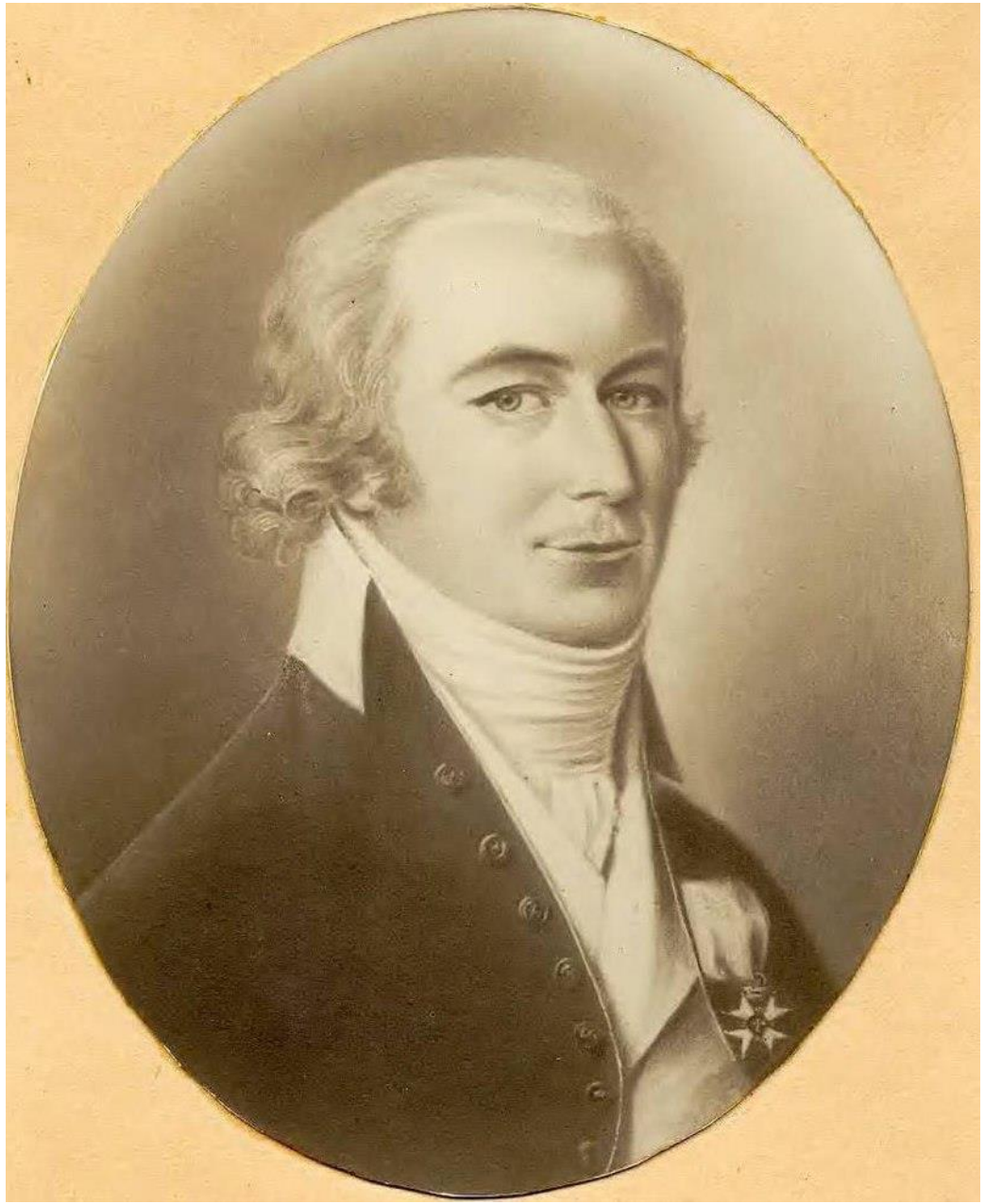

Carl Pontus Gahn, adlad Gahn af Colquhoun, född den 1 mars 1759 i Falun, död den 9 maj 1825 i Stockholm, var en svensk militär och politiker. Han var bror till Johan Gottlieb och Henrik Gahn den äldre.

Efter att ha blivit löjtnant vid Savolax regemente gjorde han krigstjänst i Frankrike, Holland och Preussen. Utnämnd till major 1787 bevistade han Gustav III:s ryska krig 1788–1790 och Finska kriget 1808–1809.

År 1813 utnämndes Gahn till chef för Dalregementet, 1814 till generalmajor, 1820 till chef för Andra infanteribrigaden och 1824 till ordförande i Krigshovrätten.

År 1814 anförde Gahn den svenska truppstyrka, som under kriget med Norge blev tillbakaslagen i sammandrabbningarna vid Lier och Matrand av en norsk kår under överstelöjtnant Andreas Samuel Krebs. 1809 blev Gahn adlad och antog namnet Gahn af Colquhoun. Han slöt själv sin adliga ätt.

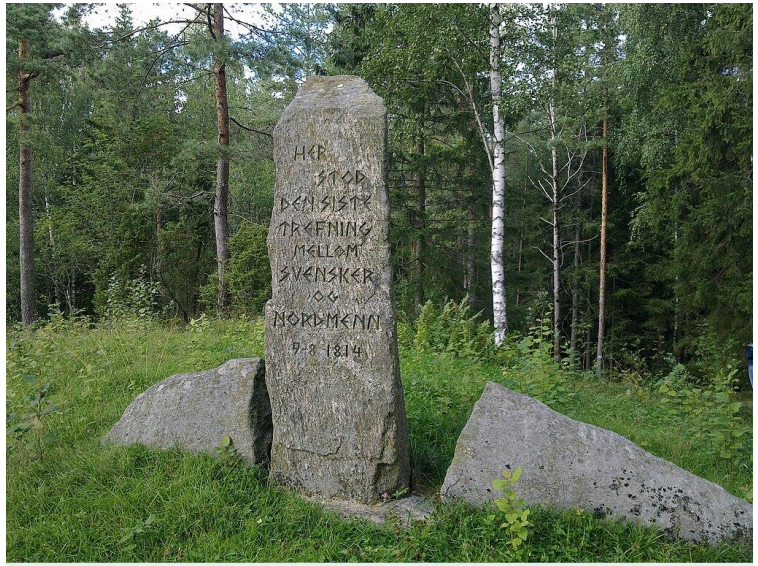

Slaget vid Langnes skans var ett slag den 9 augusti 1814. Det utkämpades mellan Sverige och Norge under Fälttåget mot Norge. Skansarna utanför Langnes i nuvarande Askims kommun var en försvarslinje som höll för tre svenska frontalattacker. Omkring 100 svenska soldater stupade och sårades under slaget, men eftersom norrmännen stred i skydd bakom sina försvarsanläggningar stupade bara sex norrmän och tio sårades.

Slaget vid Langnes skans

Den 8 augusti nådde de svenska förtrupperna fram till de den norska pontonbron som korsade Glomma och följande natt nåddes Langnes. Under tiden hade den norske befälhavaren, Diderich Hegermann, sänt ut spejare för att hålla uppsikt över de svenska trupprörelserna. Ihärdigt regnande i kombination med nattmörkret gjorde att de svenska bataljonerna kom i oordning. Hegermann bestämde sig därför för att gå till anfall innan svenskarna hunnit formera sig ordentligt. Anfallet slogs dock tillbaka och norrmännen tvingades dra sig tillbaka till huvudställningen. I gryningen den 9 augusti gick svenskarna till anfall mot de norska skansarna. Hegermann hade beordrat sina trupper att vänta med att öppna eld tills svenskarna var ända framme vid försvarsverken. Det häftiga regnandet hade förvandlat slagfältet till en lervälling vilket försvårade den svenska framryckningen. Väl framme utsattes de svenska kolonnerna för mördande artillerield och led svåra förluster. Svenskarna drog sig tillbaka tillfälligt för att gruppera om sig och gick sedan till anfall igen bara för att än en gång tvingas tillbaka av den norska eldgivningen.
Vid middagstid gjorde svenskarna ett sista försök, den här gången formerade på tunnare linjer för att försvåra för det norska artilleriet. Trots detta tvingade den norska artillerielden återigen tillbaka de svenska trupperna.

Slaget vid Kjølbergs bro var ett slag under fälttåget mot Norge och ägde rum den 14 augusti 1814. Det var den sista krigsdagen i den svenska krigshistorien. Sverige segrade vilket föranledde vapenvila och de förhandlingar som föregick konventionen i Moss.

Den svenska huvudstyrkan marscherade mot Glommen mellan den 6 och 8 augusti och Karl Johan beslöt att gå över Glommen för att därigenom sätta press på den norska armén. Generalmajor Gustaf Fredrik Mörner fick order att gå över Kjølbergs bro, som först måste repareras sedan norrmännen raserat den. Reparationsarbetet förhindrades av eldgivning från de norska trupperna på andra sidan, varför överste Carl Eric Skjöldebrand fick order att med 70 man ur Livgrenadjärregementets jägare ta sig över med hjälp av båtar. Norrmännen flydde efter det svenska anfallet.

Svenskarna förlorade tre döda och femton skadade, varav Skjöldebrand var en, då han träffades av ett skott i benet, vilket medförde att benpiporna gick av. Han kom att avlida tre år senare till följd av skadorna. Omkring 30 norrmän, varav en officer och en underofficer, togs tillfånga.

En av de tre stupade svenskarna var den 32-årige Berndt Storm från Bohusläns regemente och då det finns uppgifter om att regementet ingrep i stridens senare skede, tyder mycket på att Storm var den siste att dö. Därmed skulle han vara den siste svensk att dö i kriget mot Norge.

Den 14 augusti undertecknades konventionen i Moss och slaget vid Kjølbergs bro var därmed det sista i den svenska krigshistorien. Den 4 november 1814 ingicks unionen mellan Sverige och Norge efter förhandlingar i Oslo och Karl XIII valdes till Norges kung.

Hans Henric von Essen (1755–1824)

Carl Henric Posse 1763 - 1843

Carl Mörner (1755–1821)

Ledare Sverige

Kronprins Karl Johan
Sverige Karl XIII
Sverige Hans Henric von Essen
Sverige Eberhard von Vegesack
Sverige Carl Henric Posse
Sverige Johan August Sandels
Sverige Gustaf Boije
Sverige Carl Mörner
Sverige Elof Rosenblad
Sverige Carl Pontus Gahn
Sverige Gustaf Fredrik Mörner

Ernst von Vegesack (1763–1818)

Johan August Sandels 1764 - 1831

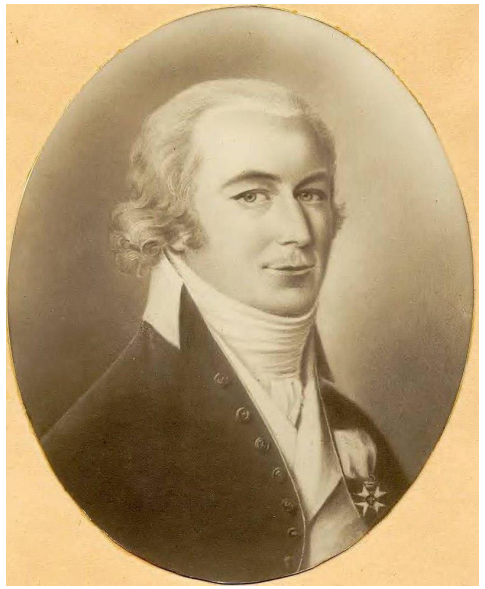

Carl Pontus Gahn 1759 - 1825

Ledare Norge

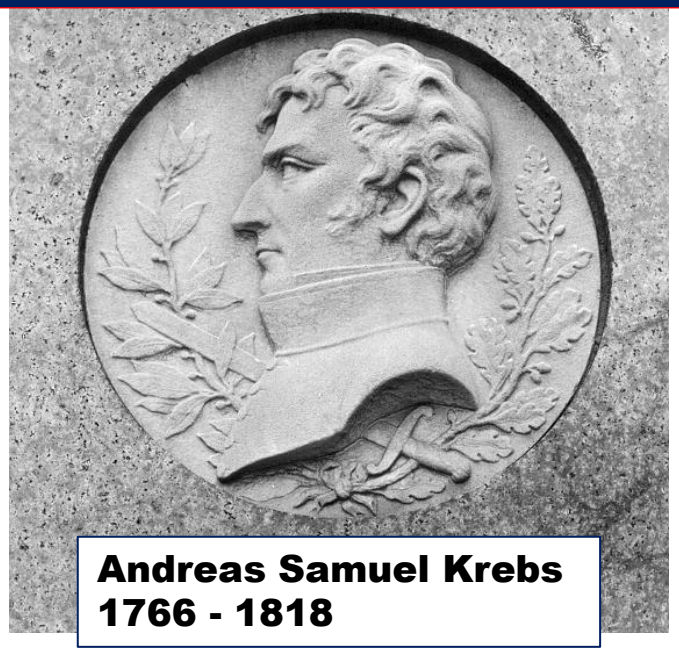

Andreas Samuel Krebs
1766 - 1818

Nils Christian Frederik Hals
1758 – 1838)
Anklagades som förrädare och fick dödsstraff, men benådades senare av Karl XIV Johan

Dog i Trögstad Norge

Den modell av tschaká som infördes 1815 var av den ryska typen med svängda former och konkav översida. Den svenska varianten var tillverkad i svart filt med kulle och skärm tillverkade av läder. Till tschakån hörde hängande banderoll, vapenplåt med regementets vapen, kokard samt pompon som kompanimärke. Officerarnas tschaká hade dessutom en gul sultan.

Uniform m/1810 är ett uniformssystem som har använts inom den svenska krigsmakten. Uniformssystemet användes av hela det indelta infanteriet förutom grenadjärregementena. Den liknande i mycket den tidigare uniform m/1807, dock återgick man till blåfärgade jackor. M/1810 är att av de uniformssystem som brukar hänföras till samlingsbeteckningen modell äldre.

M/1810 blev i stort lika i alla regementen. Uppvecken på skörten var genomgående gula och de flesta regementen använde röda kragar och klaffar på ärmuppslagen.

Svenska Uniformer 1807

Svenskt infanteri 1810

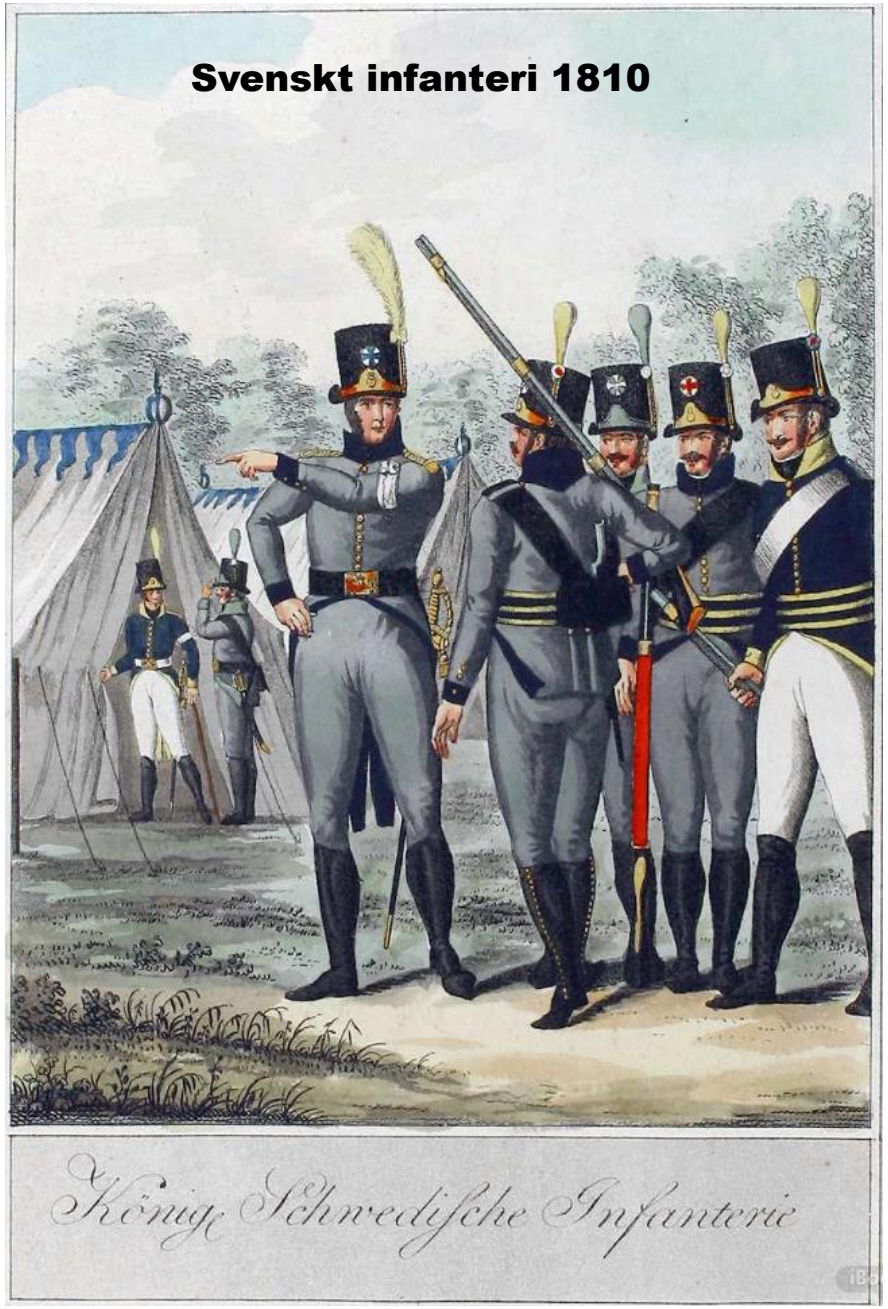

Svenska Uniformer Husarer 1895

KONGL. SVEA LIFGARDE.
1816
1837
1845
1860
1888

Sverige
16
1815
VINKHUIZEN COLLECTION
DRAPER FUND
Kongl Kronobergs Regemente 1815.

1810

Svenska Uniformer 1700 - 1800

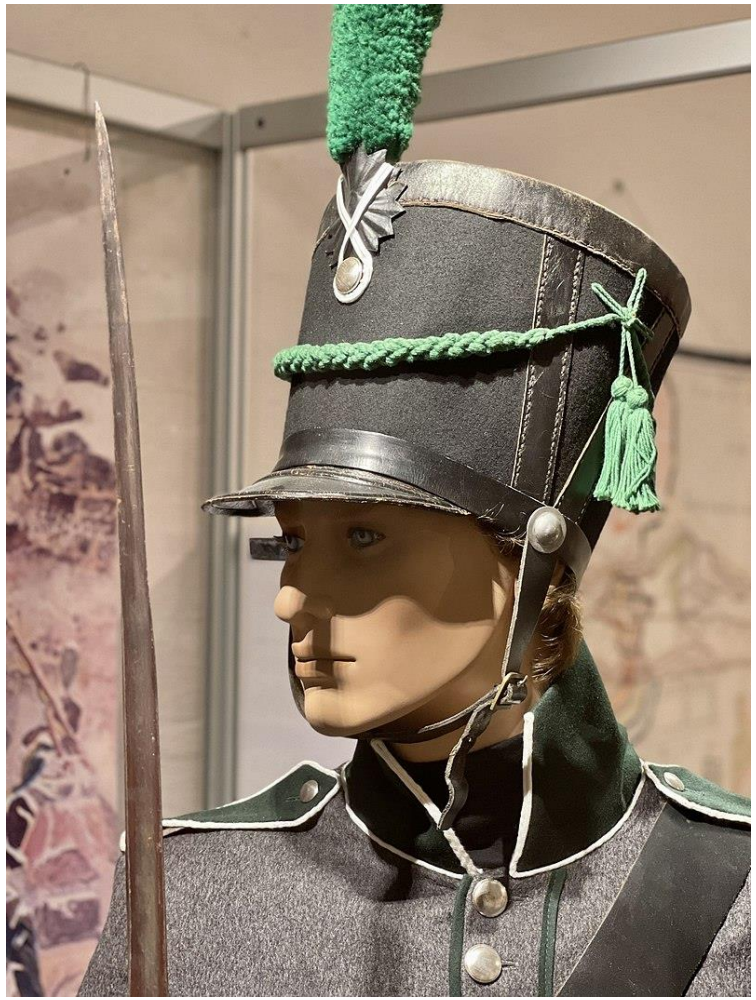

Norsk uniform
År 1814

NORSKE MAND I HUS OG HYTTE,
TAK DIN STORE GUD!
LANDET VILDE HAN BESKYTTE,
SKJÖNT DET MÖRKT SAA UT.
ALT HVAD FÆDRENE HAR KJÆMPET,
MÖDRENE HAR GRÆTT,
HAR DEN HERRE STILLE LEMPET
SAA VI VANDT VOR RET.
Bj. Bjørnson.
1814 - 1914
LEVE NORGE!

Danska Trupper.
Norska Trupper.